

Ümit Kıvanç: Millet-i hakime'nin 6-7 Eylül'ü

Posted on 06/09/2014

Bize bebek arabası lazım değil ki. Bayrak lazım, Atatürk resmi lazım. Selanik'te "Ata'nın evi bombalandı" tezgahı çevirecek Millî İstihbarat Teşkilatı lazım. Ayağında doğru dürüst çarık olmayan köylüleri kamyonlara doldurup şehre, pırıl pırıl vitrinli dikkânlarıyla kimbilir nasıl bir şeytanî âlem kurmuş gâvurları kırmaya götüren Özel Harp Dairesi lazım. Asker vesayetine karşı ilk bayrağı açmış, fakat her nedense bir İttihatçı komitacının başkanlığında kurulmuş olan, İstanbul'u Türkleştirmek, Müslümanlaştırmak için uğraşan Demokrat Parti lazım. Devletin her ölümcül çağrısına bir kutsal şölene koşar gibi koşan insanlar lazım. Gâvurun malını yağmalarken tam bir iç huzuruyla, neşeyle davranan mütedeyyinler lazım. Başörtüsünü atmış, topukluları giymiş, Batı'ya doğru giderken, yağmalanan bir Rum'un mağazasından üstüne birşeyler bakan modern kadınlar lazım. Genç Cumhuriyet'in kravatlı ceketli afilli adamları lazım.

Fotoğraflar, [Hakan Akçura'nın blogu Geçip de Kalanlar](#)'dan. Eğer tıklayıp oraya giderseniz, bu fotoğrafın onlarca benzerini göreceksiniz. Devlet kontrolunda yürüyen bir iş olduğu için ölü sayısı yaklaşık 15'le (tam bilinmiyor) sınırlı kalan, birkaç yüz yaralı olan, "sadece" 200 kadar kadının tecavüze uğradığı bu korkunç hadise, Ermeni soykırımından sonra, Türk milletinin en büyük yüz karasıdır. Devlet örgütlemiş, millet cân-ı gönülden katılmıştır. Hattâ tecavüzleri tek tek askerin, polisin örgütlediğinden emin dahi olabiliriz.

Bu pogrom ve özellikle Müslüman olmayan azınlıklara yönelik insanlık suçları, Türkiye'de demokrasi, insan hakları, özgürlük mücadelesi verenlerin gündemine hâlâ doğru dürüst giremedi. Hrant öldürüldükten sonra Ermeni soykırımı ve Rumlara yönelik etnik temizlik konularında bir miktar duyarlılık oluştu sayılır. Ancak bu konular hâlâ, sol hareketler ve sol

muhalefet partileri nezdinde, demokrat-özgürlükçü cephenin esas tartışma konuları arasında yer almıyor. Milletî hakime komplekslerinden kurtulamamış toplum çoğunluğunun bizzat kendi marifeti olan ya da katıldığı vahşet eylemlerine arkasını dönmesi Müslümanlığına hanel getirmiyor, onu artık anladık da, Türkiye’de solun genel olarak Müslüman olmayan azınlıklara dair sorunlardaki hissizliğini nasıl açıklamalı? Bu işlerde hep örgütleyici olarak rol almış Kemalizmle kader birliğiyle mi? Anti-emperyalizm kılığına bürünmüş, ruhları zehirleyen bir tür milliyetçilikle mi? Yoksa basitçe, bugün bu mevzulardan önemli bir fayda/getiri umulmamasıyla mı?

6-7 Eylül’ü tertipleyen ordu (devlet) ve Demokrat Parti hükümeti, tahrikçi diye solcuları, komünistleri tutuklayıp olayı onların üstüne yıkmaya kalkmıştı. Bu bile Türkiye solu için 6-7 Eylül’ü unutmama-unutturmama gerekçesi olamadı - azınlıklar kimsenin umurunda değil anladık da...

Öncelikle sizden tepki beklenen bir konuda bu kadar sessiz kalırsanız, bir süre sonra kurbanlar size sadece duyarsız değil işbirlikçi gözüyle bakmaya başlar. Bir Ermeni soykırımı anmasını bile anca birkaç senedir, pek sınırlı bir katılımla (700-800 kişi), bir “sol” grubun sistematik sabotajı altında yapabiliyoruz. (Bu sistemli sabotaj, öteki sol gruplar için hiç mesele olmuyor.) 6-7 Eylül sanki yok gibi; pek az insan hatırlıyor, hatırlatmaya çabalıyor. Yakın tarihi Türkiye’ninki gibi, soykırımla, etnik temizlikle şekillenmiş bir ülkede solcuysanız ve bu insanlık suçlarıyla ilişkili yüzleşme meseleleri gündeminizin ilk sırasında değilse, size uygun isim hakikaten “ulusalcı sol”dur, bu da milliyetçi’nin kibarı; hepimiz biliyoruz ki. [Şimdiye kadar gördüğüm en geniş 6-7 Eylül fotoğrafları arşivine bakmak ve pogromun ayrıntılarını içeren bir yazıyı okumak isterseniz: [Geçip de Kalanlar](#).]

Kaynak: riyatabirleri.blogspot.se